

РЕШЕНИЕ

№ 191

гр. Кюстендил, 16.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пенка Н. Братанова

Членове: Мирослав М. Начев
Елисавета Г. Деянчева

при участието на секретаря Любка Евг. Николова като разгледа докладваното от Елисавета Г. Деянчева Въззивно гражданско дело № 20231500500062 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава Двадесета „Въззивно обжалване“, чл.258 и сл. от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Делото е образувано пред Окръжен съд – Кюстендил, след като с Решение № 50102 от 27.01.2023 г. по гр.д.№ 123/2022 год. на Върховен касационен съд на Република България, Второ гражданско отделение, е ОТМЕНЕНО въззивно решение № 260162/29.07.2021 г. по гр. дело № 117/2021г. на Окръжен съд – Кюстендил, като делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда.

С оглед на това в настоящото въззивно производство предмет на ново разглеждане е въззивна жалба, подадена от „Първа инвестиционна банка“ АД, насочена срещу Решение № 260071/28.10.2020 г. постановено от Районен съд - Дупница по гр.д.№ 969 по описа на същия съд за 2020 г.

В жалбата се сочи, че атакуваният съдебен акт е недопустим, неправилен, необоснован и постановен в противоречие с материалния закон.

Поддържано е, че исковата молба е била нередовна с оглед отправеното искане и постановения диспозитив на съдебното решение, респ. е налице евентуална недопустимост на съдебното решение поради това.

Посочено е също, че недвижимият имот, предмет на иска, не е индивидуализиран в исковата молба чрез посочване на местонахождение, граници, площ, актуален градоустройствен статут, и пр. както изисква законът, с оглед на което исковата молба следвало да бъде оставена без движение от въззивния съд с даване възможност на ищеца да уточни с писмена молба за кой точно недвижим имот е предявил иск по чл. 440 от ГПК.

Освен това в случая се касаело за преустройство на сграда, а не изграждане на нова такава, респ. с оглед съдържанието на обективизираната в Нотариален акт за

учредяване на право на строеж, №195, акт в том №1, рег.№2906, нот. дело 184/2010 г. сделка, ищцовото дружество не е придобило процесната сграда.

От съдържанието на Нотариален акт № 198, т. 2, рег. № 3800, н.д. №361/2008 г. било видно, че в полза на Банката е учредена ипотека върху подробно описания в нея поземлен имот - №200011, ведно с построената в имота сграда с масивна конструкция – метален навес със застроена площ от 924 кв.м., заради което не се съгласява с доводите на първостепенния съд, че се касае за ипотека на бъдеща вещ, а на вече построена недвижима вещ, която е част от ПИ с №200011 по силата на приращението.

Становището си основава и на нормите на чл.180 ЗУТ и чл.182, ал.1 ЗУТ.

Счита, че право на строеж може да бъде учредено само за новопостроени сгради, които биват изграждани върху незастроен имот, за обекти, които биват надстроявани върху съществуващи вече сгради, за обекти, които се пристрояват към съществуваща сграда, както и за обекти, които се намират под земната повърхност, а в случая не била налице нито една от посочените хипотези.

Смята, че с посочената сделка в Нотариален акт № ***/2010 г. не е налице продажба или друг способ за прехвърляне на собственост.

Отделно се сочи, че цехът за биомаса и металният навес, описан в посочения договор и в договора за учредяване на договорна ипотека, са идентични постройки, с единствена разлика в разпределението, като в този смисъл се позовава и на приетото по делото заключение по допуснатата съдебно-техническа експертиза.

Заявени са и съображения за неоснователност на твърденията на ищеца, че приетият за обезпечение имот не е годен обект, върху който може да се учреди договорна ипотека.

Излагат се и правни съображения в горния смисъл.

Сочи се също, че правото на ищеца да оспорва ипотечното право на банката е преклудирано, т.к. ипотеката е вписана в Агенция по вписванията на 12.08.2008 г. и дружеството е могло да се информира за нея преди да влезе в договорни отношения със собствениците, респ. петгодишният срок, през който ипотеката е могла да бъде оспорена, според въззивника е изтекъл.

При посочените доводи се иска обезсилване на решението на Дупнишкия районен съд и прекратяване на производството поради недопустимост, респ. при условие на евентуалност се иска отмяна на първоинстанционното решение и отхвърляне на предявения иск с правно основание чл. 440 от ГПК.

С въззивната жалба не се сочат доказателства и не се правят доказателствени искания.

В срока по чл. 263, ал.1 от ГПК не е постъпил отговор от насрещните страни.

С отменителното Решение № 50102 от 27.01.2023 г. по гр.д.№ 123/2022 год. на Върховен касационен съд на Република България, Второ гражданско отделение, са дадени конкретни указания за съобразяване при новото разглеждане на делото от въззивния съд, поради което и основание чл. 294 ГПК производството е започнало от незаконосъобразното действие, което е послужило като основание за отмяна на решението.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция жалбоподателят „Първа инвестиционна банка“ АД поддържа жалбата си с писмено становище на своя процесуален представител. Представител на ответника „Еко пелет индъстри“ ЕООД я оспорва, а останалите ответни страни не изразяват становище и не изпращат

представители.

Съдът, като съобрази доводите във въззивната жалба, както и събраните доказателства по делото поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Първостепенният съд е бил сезиран с искова молба от „ЕКО ПЕЛЕТ ИНДЪСТРИ“ ЕООД, против „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД (правоприемник на ТБ „МКБ ЮНИОНБАНК“ АД), К.И.К. в качеството ѝ на ЕТ „К. КИРЧЕВА-КРЕДО К“, както и И. Г. П.. Предмет на искането е била претенция с правно основание чл. 440 ГПК - за признаване за установено в отношенията между страните, че имотът, върху който е насочено изпълнението по изпълнително дело № 20137430400699 по описа на ЧСИ Е.Х., представляващ сграда с масивна конструкция - МЕТАЛЕН НАВЕС със застроена площ от 924,00 кв. м., на който е започнало преустройство в „ЦЕХ ЗА ДЕНСИФИЦИРАНЕ НА РАСТИТЕЛНА БИОМАСА“, съгласно Договор за учредяване на право на строеж /суперфиция/, вписан под № 76, том X, вх. рег. № 2495/25.08.2010 г. на СВ гр. Дупница и същото е реализирано на етап „ГРУБ СТРОЕЖ“ от суперфициарното дружество и „ЕКО ПЕЛЕТ ИНДЪСТРИ“ ЕООД, ЕИК *** **не принадлежи на длъжниците** – ответници в процеса К.И.К. в качеството ѝ на ЕТ „К. КИРЧЕВА-КРЕДО К“ и И. Г. П..

Първоначално постановеният съдебен акт е бил обезсилен с Решение на Окръжен съд – Кюстендил № 56/03.04.2020 г. по в.гр.д. № 558/2019 г., а при новото разглеждане на делото претенцията е била възприета за основателна, като решението е било потвърдено от състав на Окръжен съд – Кюстендил с решение по в.гр.д. №117/2021 г. – отменено с решение по гр.д. №123/2022 г. на ВКС, а делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда, но с изрични указания по прилагането на закона.

За да постанови атакувания съдебен акт първостепенният съд е приел, че с Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот, акт № 198 от 12.08.2008г., том II, рег. № 3800, дело 361/2008 г. на нотариус с рег. № 58 на НК и район на действие гр. Дупница, вписан в Служба по вписванията с вх. рег. № 2496/25.08.2010 г., акт № 78, том II, рег. № 2498/20 08 г. „Първа Инвестиционна Банка“ АД, ЕИК *** в качеството си на правоприемник на „МКБ ЮНИОНБАНК“ ЕАД, ЕИК 831596033, предоставила на К. И. П., като едноличен търговец с фирма ЕТ „К. КИРЧЕВА-КРЕДО К“ с ЕИК 109024338, банков кредит-овърдрафт в размер на 98 000,00 евро, като за обезпечаване вземането на банката по изпълнението К. И. П. и И. Г. П. учредили в полза на „МКБ ЮНИОНБАНК“ ЕАД гр. София ипотека върху свой недвижим имот – поземлен имот 200011, находящ се в землището на с. Горна Козница, община Бобов дол, обл. Кюстендил, в местността „А.“ с площ от 2354 кв.м., ведно с построена в имота сграда с масивна конструкция-метален навес със застроена площ от 924 кв.м.

С нотариален акт за учредяване право на строеж /суперфиция/, акт № ***, том I, рег. № 2906 от 25.08.2010г., дело 184/2010 г. на нотариус с рег. № 58 на НК и район на действие гр. Дупница, вписан в Служба по вписванията с вх. рег. № 2496/25.08.2010 г., акт № 76, том 10, дело 1440/2010 г., И. и К. П.и - съсобственици на ПИ 200011, масив 200, в местността „А.“ по картата на землището на с. Горна Козница, община Бобов дол, обл. Кюстендил, ЕКНМ 16242, целият с площ от 2354 кв. м., начин на трайно ползване – стопански двор, вид собственост – частна, учредили в полза на „ЕКО

ПЕЛЕТ ИНДЪСТРИ” ООД, ЕИК 201185447 правото да извърши строеж и да стане изключителен собственик на преустройство на „Сграда-метален навес-сеновал” в „ЦЕХ ЗА ДЕНСИФИЦИРАНЕ НА РАСТИТЕЛНА БИОМАСА”. Разрешение за строеж на ищеца за посочения цех е издадено от главния архитект на Община Бобов дол на 18.08.2010г.

Според данните в удостоверение, издадено на 14.08.2015г. от главния архитект на Община Бобов дол, към сочената дата цехът за денсифициране на растителна биомаса е изграден на етап груб строеж.

Прието е и заключение по назначената съдебно-техническа експертиза, изготвена от вещото лице инж. Л.В., според което цехът представлява масивна сграда с метални колони, бетонови ивични основи, под от пердашен бетон върху армирана бетонова плоча, ограждащи стени и покрив от ЛТ ламарина. Битовите помещения са изпълнени с итонг. Монтирани са 3 броя рулетни врати за изхода на готовата продукция. Преустройството на съществуващия навес е направено 2010 - 2016 г. съобразно удостоверението, издадено на 14.08.2015г. от главния архитект на Община Бобов дол. Видно от инвестиционния проект към момента на преустройство на цеха сградата е представлявала навес с размери 60/15 м с височина 7.90 м, изграден с метална конструкция с метални колони и метални ферми с покрив от ЛТ ламарина с предназначение – сеновал, т.е. без ограждащи стени. От изложеното и огледа на място, вещото лице заключило, че цехът за биомаса и металният навес, описан в договора за ипотека са идентични само по отношение на външните размери, но не и по съществуващо изпълнение, разпределение и предназначение.

В проведеното по делото открито съдебно заседание при предходното разглеждане на делото на 18.10.2018г. вещото лице е допълнило, че бетонови ивични основи излизат 15 см. над терена, в момента на огледа цехът не функционира, няма работници, има останали машини.

По делото не е спорно и се установява от събраните писмени доказателства, че изпълнително дело № 388/2015 г. при ЧСИ е образувано по молба на Р. Бонев срещу "Еко Пелет Индъстри" ЕООД, въз основа на изпълнителен лист, издаден по ч. гр. д. № 1253/2015 г. Предприети са действия за принудително удовлетворяване на вземането, в това число наложена е възбрана по отношение на поземлен имот с кадастрален номер 200011, находящ се в м. "А. " по картата на землището на с. Горна Козница, целият с площ 2.354 дка, стопански двор, принадлежащ на И. и К. П.и, ведно с построената в имота сграда с масивна конструкция – метален навес със застроена площ от 924,00 кв.м., върху който именно те учредили на „Еко Пелет Индъстри“ ЕООД правото да извърши строеж и да стане изключителен собственик на преустройство на "сграда – метален навес – сеновал" в "Цех за денсифициране на растителна биомаса", съгласно посочения по-горе договор, материализиран в Нотариален акт за учредяване на право на строеж, вписан в СВ с вх. № 2496/25.08.2010 г., акт № 76/2010 г.

Предприети са действия по изнасяне на поземления имот на публична продажба, ведно със сградата, предмет на иска.

По отношение на същия имот са били предприети изпълнителни действия по изп. д. № 699/2013 г. на ЧСИ, а с определение от 14.12.2017 г. по гр. д. № 549/2017 г. на ОС – Кюстендил е допуснато „спиране на изпълнителните действия“. Посоченото изп. д. № 699/2013 г. е със страни "Първа Инвестиционна Банка" АД, като кредитор – правопреемник на "МКБ Юнионбанк" ЕАД, и длъжници ЕТ „К. КИРЧЕВА-КРЕДО К” и И. Г. П.. Предприетите действия са по отношение на същия недвижим имот.

Представено е разрешение на строеж от 18.10.2010 г. за строителство на обект – цех за денсифициране на растителна биомаса, въз основа на одобрен със заповед № 369/02.06.2008 г. ПУП – ПЗ, в съответствие със съгласуван и одобрен инвестиционен проект № 26/18.08.2010 г.

Пред въззивната инстанция при настоящото разглеждане на делото не са събрани допълнителни доказателства.

При тези установени обстоятелства се налагат следните правни изводи:

При извършената служебна проверка настоящият въззивен съдебен състав намира, че първоинстанционното решение е **валидно**. Постановено е от надлежен съдебен орган, функциониращ в надлежен състав в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано от състава, който го е постановил.

Съставът на ВКС с отменителното си решение е приел, че имотът е описан с всички свои характеристики и местонахождение, което становище настоящият състав също споделя, поради което не може да се приеме, че исковата молба има недостатъци в т.см., както е било поддържано с въззивната жалба. Дадени са и изрични указания при новото разглеждане на делото за излагането на мотиви досежно съществуването на ипотечното право на банката, ипотеката разпростира ли се върху имота след подобренията му, налице ли е преминаване на част от ипотекирания имот в собственост на третото лице – ищец по делото, респ. тази част има ли правното положение, както при ипотекирането на сградата. Да се изложат аргументи и дали ищецът има правата на трето лице по см. на чл. 440 от ГПК.

При това съдът, в настоящия му състав, приема, че досежно въпроса съществува или не ипотечното право в полза на банката (по указанията и на касационната инстанция), са приложими постановките на ТР№3/2017г. на ОСГТК на ВКС. Приложима е и нормата на чл. 173, ал. 1 от ЗЗД, с която законодателят е определил съдържанието на ипотечното право - „кредитор, чието вземане е обезпечено с ипотека, има право да се удовлетвори предпочитително от цената на ипотекирания имот, в чиято собственост и да се намира той”. То е предпоставено от установеното в чл.166, ал.2 ЗЗД изискване за специалност на ипотеката, чиято цел е да не се допусне цялото имущество на длъжника да служи като обезпечение на кредитора, както и за защита правата на трети лица, които биха придобили право на собственост върху част от имуществото на длъжника след учредяване на ипотеката. Значимо е и правилото, че правото на собственост върху поземлен имот се простира и върху сградите, построени върху него по силата на особената разпоредба на чл. 92 ЗС, която пък се прилага „ако не е установено друго“.

С тези общи постановки анализът на договора за учредяване на договорна ипотека в случая сочи, че „Първа Инвестиционна Банка” АД, в качеството си на правоприемник на „МКБ ЮНИОНБАНК” ЕАД, предоставила на К. И. П., като едноличен търговец с фирма ЕТ „К. КИРЧЕВА-КРЕДО К” с ЕИК 109024338, банков кредит-овърдрафт в размер на 98 000,00 евро, като за обезпечаване вземането на банката по изпълнението К. И. П. и И. Г. П. учредили в полза на „МКБ ЮНИОНБАНК” ЕАД гр. София ипотека върху свой недвижим имот – поземлен имот 200011, находящ се в землището на с. Горна Козница, община Бобов дол, обл. Кюстендил, в местността „А.” с площ от 2354 кв.м., **ведно** с построена в имота сграда с масивна конструкция-метален навес със застроена площ от 924 кв.м.

Ищецът пък, е поддържал, че той е собственик на процесния имот по силата на договор, материализиран в Нотариален акт за учредяване право на строеж /суперфиция/, акт № ***, том I, рег. № 2906 от 25.08.2010г., дело 184/2010 г. на нотариус с рег. № 58 на НК и район на действие гр. Дупница, вписан в Служба по вписванията с вх. рег. № 2496/25.08.2010 г., акт № 76, том 10, дело 1440/2010 г. Видно от него праводателите И. и К. П.и - съсобственици на ПИ 200011, масив 200, в местността „А.” по картата на землището на с. Горна Козница, община Бобов дол, обл. Кюстендил, ЕКНМ 16242, целият с площ от 2354 кв. м., начин на трайно ползване – стопански двор, вид собственост – частна, **учредили в полза на „ЕКО ПЕЛЕТ ИНДЪСТРИ” ООД**, правото да извърши строеж и да стане изключителен собственик на преустройство на „Сграда-метален навес-сеновал” в „ЦЕХ ЗА ДЕНСИФИЦИРАНЕ НА РАСТИТЕЛНА БИОМАСА”.

Разрешение за строеж на ищеца за посочения цех е издадено от главния архитект на Община Бобов дол на 18.08.2010 г.

Едновременно с това по делото липсва спор, че именно съществуващият към датата на сключване на договора за ипотека имот, представляващ тогава навес, е бил преустроен в последствие, съгласно ангажиментите по т.нар. договор за суперфиция.

С това възниква въпросът дали договорът за суперфиция, по силата на който е извършеното преустройство в случая, има предвид учредено вещно право на строеж по смисъла на чл.63, ал.1 ЗС.

С нормата на чл. 63, ал. 1 от ЗС е дадена възможност на собственика на земята да отстъпи на друго лице правото да построи сграда върху неговата земя, като стане собственик на постройката. Целта на учреденото право на строеж по смисъл на тази разпоредба е да се изключи действието на приращението в отношенията между съсобствениците на терена и лицето, построило сградата.

В принципен план правото на строеж представлява ограничено вещно право върху чужд недвижим имот, по силата на което притежаващото го лице може да построи определена постройка в този имот и да стане неин собственик. Именно с упражняването му се постига крайната му цел. Не съществува съмнение и по това, че съгласно чл. 281, ал. и 2 от ЗУТ правото на строеж на сграда или на част от нея може да бъде предмет на прехвърлителна сделка от момента на учредяването му до завършване на сградата в груб строеж. След това разпореждането се извършва с цялата сграда или със самостоятелни части от нея. Следователно разпоредбата определя завършването на грубия строеж като момент на придобиване на собственост за обектите в цялата сграда – така и Тълкувателно решение № 1/2011 г. на ОСГК на ВКС.

Доказателствата по делото, обсъдени в тяхната съвкупност, обосновават извод, че с посочения договор за суперфиция не е прехвърлено правото на строеж върху процесния имот (навес), който според данните по делото е съществувал към него момент като такъв. Действително договореното преустройство е извършено съгласно Разрешение за строеж от 18.10.2010г., въз основа на одобрен със Заповед №369/02.06.2008г. ПУП – ПЗ, в съответствие със съгласуван и одобрен инвестиционен проект № 26/18.08.2010 г., респ. е реализирано на етап „груб строеж“ от суперфициарното дружество – спр. Удостоверението е с рег.№У-230/14.08.2015 г., но в цялата проектна документация недвусмислено се сочи, че се касае за преустройство на съществуващ селскостопански обект – навес в цех за денсифициране на растителна биомаса.

В следствие на преустройството не се констатира обособяване на нов обект на

правото на собственост, а превръщането му от навес с размери 60/15 м с височина 7.90 м, изграден с метална конструкция с метални колони и метални ферми с покрив от LT ламарина с предназначение – сеновал, т.е. без ограждащи стени, както го е описало и вещото лице в неоспореното и прието по делото заключение, в масивна сграда с метални колони, бетонови ивични основи, под от пердашен бетон върху армирана бетонова плоча, ограждащи стени и покрив от LT ламарина, не го характеризира като нов и различен обект на правото на собственост. Това обуславя категоричен извод, че този цех не може да се приеме като построен въз основа на отстъпеното право на строеж, нито че правото на строеж е реализирано със завършването на грубия строеж. Или, вече ипотекираната сграда, макар и подобрена, не е преминала в собственост на третото за изпълнението лице по силата на договора за суперфиция. Макар и да е налице съществено подобрение, то е предпоставка за реализиране на други права (доколкото добросъвестният подобрител има правата по чл. 72, ал. 1, 70, ал. 3 и 74, ал. от ЗС), но не и вещни такива.

При това се поставя въпросът ипотеката обхваща ли и сградата, след преустройството ѝ. Отговорът на този въпрос е предпоставен от вещноправният режим на построеното в повече, в случая на извършеното преустройство, който пък се определя от неговата юридическа характеристика, която не може да го индивидуализира като нов самостоятелен обект на правото на собственост.

В същото време за обема на ипотечното право от значение са правата, които длъжникът е имал към момента на учредяване на ипотеката, или ипотеката се простира върху всички права на длъжника, които следват от правото му на собственост. Функцията на ипотеката действително е обезпечителна, но законът не поставя изрично изискване ипотекарният длъжник да не променя имота, както това изрично е указано при възбраната (чл.451 ГПК).

Не може да се обсъжда тук хипотезата за ипотека на бъдеща вещ, върху която е акцентирал първостепенният съд, т.к., както вече се изясни, навесът е съществувал както към момента на сключването на договора за ипотека, така и към момента на сключването на договора за суперфиция. Индивидуализиран е надлежно в Договора №198/2008 г., като не съществува съмнение, че ипотеката обхваща и сграда с масивна конструкция-метален навес със застроена площ от 924 кв.м. Била е построена в ипотекирано в полза на възискателя дворно място, но е преустроена след вписването на договора за учредяване на ипотека, която разпростира своето действие и върху сградата, представляваща понастоящем подобрения навес, респ. ипотекарният кредитор има право да се удовлетвори от цената на целия ипотекиран имот, включително и от новопреустроената сграда в същия имот – аналогично на разрешението в Решение № 18 от 11.04.2018 г. на ВКС по гр. д. № 1011/2017 г., II г. о., ГК. Това е така и защото всички последващи приращения и подобрения, предвидени в обема на застрояване на ипотекираната сграда могат надлежно да обезпечат ипотечното вземане. В т.см. за този съдебен състав не съществува съмнение, че в обхвата на понятието ”ипотекиран имот” по смисъла на член 173, ал.1 ЗЗД са включени подобренията и приращенията на недвижимия имот, като се изхожда не само от вещноправния елемент на ипотеката, но и от принципа, че ипотечното право следва имота, респ. ипотеката обхваща не само имота в състоянието, в което се намира, но и всички последващи подобрения и приращения в случая, които са извършени в обема на ипотекираната сграда и не могат да бъдат отделени физически от него без съществено увреждане, вкл. добивите от вещта както и доходите от нея (чл. 173, ал. 2 от ЗЗД). Това е в съгласие както с принципа за специалност на ипотеката – пространствените граници на сградата са ясно

описани в договора за ипотека, така и с принципа на приращението по см. на чл. 92 от ЗС.

Дори да не се споделя горното в полза на ипотекарния кредитор следва да се признае, аналогично по посоченото в чл. 154 от ЗЗД право – правото на предпочтително удовлетворение от полученото от собственика срещу учреденото право на суперфиция.

И в заключение следва да се приеме, че давайки съгласие ипотека да има действие върху **построена в имота сграда с масивна конструкция-метален навес със застроена площ от 924 кв.м.**, ипотекарните длъжници са приели тя да се разпростира и върху тази вещ. Макар и претърпяла преустройство, презумпцията на чл. 92 от ЗС не е оборена, а ипотечното право обективно се е отразило върху нея и поради принципното разбиране, че всички възникнали чрез преустройство или преработка имоти, които, както вече се посочи, пространствено попадат в обема и границите на този вече ипотекиран обект, могат да са обект на изпълнение.

С това следва да се изясни налице ли е правен интерес от търсената с иска по чл. 440 от ГПК защита, респ. ищецът има ли правото на трето лице по смисъла на посочената правна норма.

В съдебната практика последователно се приема, че със защитата по чл. 440 от ГПК разполага трето лице, чието право е заплашено от предприетите изпълнителни действия – така и т.4 от ТР № 3 от 10.07.2017 г. по тълк. д. № 3 / 2015 г. на ОСГТК на ВКС. Претендираното от третото лице право, заплашено да бъде осребрено за погасяване на дълг, за който третото лице не отговаря, обосновава интереса на това лице от установяване липсата на материална законосъобразност на изпълнението, т.е. липсата на правото на собственост на длъжника върху осребряваната вещ, поради което тя не може да служи за удовлетворяване на вискателя. Предмет на установяване е именно титулярството на длъжника, а не на третото лице. Правото на собственост на ищеца, доколкото твърди, че го има (но не му се оспорва) или правното му очакване да го придобие, по отношение на процесния недвижим имот, не е предмет на спора, а е от значение само за доказване на правния интерес, като абсолютна процесуална предпоставка за надлежното упражняване правото на иска (т. е. при евентуален спор "процес относно процеса") - така Определение № 13 от 8.01.2019 г. на ВКС по ГД № 2531/2018 г., II ГО, ГК.

Същевременно доказателствената тежест на иска по чл. 440 от ГПК не се припокрива с тежестта на доказване на отрицателните установителни искове, защото съдебната практика приема, че материалноправната предпоставка за уважаване на иска е налице, ако третото лице докаже, че правото на собственост върху вещта му принадлежи – така напр. Определение № 608 от 09.11.2009 г. по ч.т.д. № 507/2009 г., ТК, I т.о. ВКС.

Твърденията, наведени в исковата молба в случая, са за защитим правен интерес на ищеца в качеството му на собственик на сграда по силата на отстъпено право на строеж, срещу която е насочено принудителното изпълнение по изп. д. № 699/2013 г. на ЧСИ, същото със страни вискател "Първа Инвестиционна Банка" АД, като кредитор – правоприемник на "МКБ Юнионбанк" ЕАД, и длъжници ЕТ „К. КИРЧЕВА-КРЕДО К” и И. Г. П.. Както бе изяснено обаче, и след тълкуване на волята на страните по договора за суперфиция, при категоричните данни, че навесът е бил изграден и ясно поето задължение за преустройството му, няма валидно възникнало и осъществено право строеж по силата на този договор. От това следва, че липсва правен интерес от

воденето на делото по общия смисъл на т.1 от ТР на ОСГТК 8/2012 г., съгласно което такъв е налице когато ищецът притежава самостоятелно право, което се оспорва, позовава се на фактическо състояние или има възможност да придобие права, ако отрече правата на ответника, респ. фактическите твърдения на ищеца самият той да е титуляр на самостоятелно право, различно от спорното, обуславящи правния му интерес, остават неустановени по делото със средствата та ГПК.

Доколкото правният интерес е абсолютна положителна процесуална предпоставка за упражняване правото на иск по чл. 440 ГПК, то разгледаният такъв се явява недопустим. Този извод обуславя необходимост от обезсилване на атакуваното съдебно решение изцяло.

При този изход на служебната преценка по чл. 269, изречение първо от ГПК, въззивният съд не следва да обсъжда правилността на решението допълнително.

По разноските:

Отговорността на страните за разноски е обусловена от изхода на спора и се разпределя съобразно правилата на чл.78 ГПК. Разноските се присъждат за всяка инстанция с акта на съда, с който приключва делото пред съответната инстанция - чл.81 ГПК.

Така за въззивната инстанция с оглед изхода на спора, разноски се следват само на жалбоподателя, който обаче не поддържа искане за присъждане на такива. Поради това съдът не дължи произнасяне в посочения смисъл.

На основание чл. 294, ал. 2 от ГПК на въззивника следва да се присъдят разноски в производството пред ВКС. Касаторът „Първа инвестиционна банка“ АД, чрез своя процесуален представител, е претендирал разноски по представен списък по чл. 80 от ГПК, сторени пред ВКС, в общ размер на 2108 лв., от които 30,00 лв. държавна такса за допускане на касационно обжалване, 278 лв. за държавна такса за разглеждане на касационната жалба, както и 1800,00 лв. с вкл. ДДС за адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред ВКС. Извършеното плащане на сочените разноски е установено с надлежни доказателства, приложени по делото, поради което тази сума ще бъде възложена в тежест на „ЕКО ПЕЛЕТ ИНДЪСТРИ“ ООД. Тази страна следва да понесе и следващата се държавна такса за разглеждането на делото пред първата инстанция в размер на 127,68 лв.1 както е приел първостепенният съд, респ. решението му в тази част следва да се потвърди.

По обжалваемостта: Настоящото съдебно решение подлежи на касационен контрол, съобразно императивната разпоредба на чл. 280 от ГПК в едномесечен срок от връчването му пред Върховния касационен съд при спазване на изискванията на чл. 280 и 284 от ГПК.

Водим от горното и на основание чл. 270, ал.3 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение № 260071/28.10.2020 г. постановено от Районен съд - Дупница по гр.д.№ 969 по описа на същия съд за 2020 г. в частта по иска с правно основание чл. 440 от ГПК, **КАТО ПОСТАНОВЕНО ПО НЕДОПУСТИМ ИСК, И**

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ предявения на основание чл. 440 ГПК иск да бъде признато за установено в отношенията между ищеца „ЕКО ПЕЛЕТ ИНДЪСТРИ“ ЕООД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. София, район „***“, ул. „***“ 22, ет. 4, офис 8, представлявано от Г. И.в П. - управител, и ответниците **1. „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД**, ЕИК ***, гр. София, седалище и адрес на управление, бул. „***“ № 37 (правоприемник на ТБ „МКБ ЮНИОНБАНК“ АД); **2. К.И.К. в качеството ѝ на ЕТ „К. КИРЧЕВА-КРЕДО К“** с ЕИК 109024338, със седалище и адрес на управление: гр. Кюстендил, ул. „***“ № 8 и **3. И. Г. П., ЕГН *******, с адрес: гр. Кюстендил, ул. „***“ № 8, ет. 1 - последните и длъжници по изпълнително дело № 20137430400699 по описа на ЧСИ Е.Х., че имотът, върху който е насочено изпълнението по това изпълнително дело - сграда с масивна конструкция - МЕТАЛЕН НАВЕС със застроена площ от 924, 00 кв. м., на който е започнало преустройство в „ЦЕХ ЗА ДЕНСИФИЦИРАНЕ НА РАСТИТЕЛНА БИОМАСА“, съгласно Договор за учредяване на право на строеж /суперфиция/, вписан под № 76, том Х, вх. рег. № 2495/25.08.2010 г. на СВ гр. Дупница и същото е реализирано на етап „ГРУБ СТРОЕЖ“ от суперфициарното дружество и „ЕКО ПЕЛЕТ ИНДЪСТРИ“ ЕООД, ЕИК *** не принадлежи на длъжниците – ответници в процеса К.И.К. в качеството ѝ на ЕТ „К. КИРЧЕВА-КРЕДО К“ с ЕИК 109024338, със седалище и адрес на управление: гр. Кюстендил, ул. „***“ № 8 и И. Г. П., ЕГН ***** , с адрес: гр. Кюстендил, ул. „***“ № 8, ет. 1, **като**

ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО ПО ДЕЛОТО.

ОСЪЖДА „ЕКО ПЕЛЕТ ИНДЪСТРИ“ ЕООД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. София, район „***“, ул. „***“ 22, ет. 4, офис 8, представлявано от Г. И.в П. - управител, да заплати на „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД, ЕИК ***, гр. София, седалище и адрес на управление, бул. „***“ № 37 (правоприемник на ТБ „МКБ ЮНИОНБАНК“ АД), сторените деловодни разноски пред ВКС по гр.д. №123/2022 г., в общ размер на **2108,00** лв. (две хиляди сто и осем лева).

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260071/28.10.2020 г. постановено от Районен съд - Дупница по гр.д.№ 969 по описа на същия съд за 2020 г., в частта за разноските, в която „ЕКО ПЕЛЕТ ИНДЪСТРИ“ ЕООД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. София, район „***“, ул. „***“ 22, ет. 4, офис 8, представлявано от Г. И.в П. - управител, е осъдено да заплати на държавата, по бюджета на съдебната власт, чрез сметката на ДРС държавна такса в размер на 127,68 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд на Република България, в едномесечен срок от съобщаването му, при условията на чл. 280 и чл. 284 от ГПК.

Препис от решението ДА СЕ ВРЪЧИ на страните (по общите указания на чл. 7, ал. 2 ГПК).

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____